

Budapest éjjel

I. Randevú után

Hajnalban, néha virradóra,
Ha véget ér a pásztoróra,
A szálloda ajtója tárul.
Sötét háttérből szökve hátul
Egy férfi s nő jön, karja karján
És eltűnnek az utcza sarkán.
A férfi álmos, nője szótlan,
Ez így szokott lenni valóban.
Mít mondhat egymásnak a pár,
Mely szeretett s ásítva jár.
Bágyadt az ajk, csókolni rest
Elszállt az éj, rég vala est.
A férfi szundit, alva ballag
Majd hogy néki nem megy a falnak.
A szél a nő kuszált haját
Jobbról-balra simítja át,
Hogy álmatságából költse. –
De nem törődik ezzel ő se,
Megérkeztek. – A nő becsenget.
Házmester jó, zavarva csendet,
Lépése roppan és a zár
Csattan, tessék felnyitva már,
Se csók, se gyöngéd bucsu tőle,
Mely női szívet hatna át,
És szól a férfi, szól a nője:
– „Reggel van már, jó éjszakát.”

II. A nők

Este kilencz óra. Népes
Az utcza, tér és tüneményes
Nők, asszonyok, leányok mennek,
Kápráztatók a férfiszemnek.

Tekintetük lágy, álmatag,
Bódító illatú a szag,
A párfüm, mely belőlük áradt
Lépésük csendes, néha fáradt;
Menetközben ügyesen fogva
Emelkedik a selymes szoknya.
Hajuk ezernyi árnyalatja
A férfit rabul fogva tartja.
Ajkuk rózsára festett bimbó,
Nyulánk alakjuk ingva ringó, [...]
S ahogy lassanként fogy az est,
A nősereg is fogyni kezd...
Éjjel kihalt az utcza már,
Alig egy-két nő van, ki jár,
Az utcza csendes, ám ezernyi helyen
Kell hogy ezer nő csókoljon, öleljen
S míg én kint búslakodva járok –
Szeretkeznek az esti párok...

(Kis élelclap, 1902. 4. sz.)

Budapest

SZÉP ERNŐ

De furcsa város vagy
Te Budapest,
Tollam, érzem, nem fog,
Amikor lefest.

Ha nem volna Pesten pénz,
Nem volna kevés,
Ha kocsi nem lenne
Lenne közlekedés.